

sygn. akt IXKa 81/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu-Wydział IX Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - st. sek. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018r. sprawy **J. B.**

obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 122 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, art. 282§1 pkt 1 kp, art. 283§1 kp,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę obwinionego J. B.** od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 listopada 2017r., sygn. akt (...)

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia J. B. od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za drugą instancję, zaś zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 81/18

UZASADNIENIE

J. B. został obwiniony o to, że:

1. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., do dnia 12 listopada 2015r. nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy, tj. za czerwiec 2015r. w kwocie 48,93zł do dnia 17 lipca 2015r. i za lipiec 2015r. w kwocie 114,51zł do dnia 15 sierpnia 2015r., **tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 107 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1607) , art. 47 ust. 1 pkt 3 oraz art. 47 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1506);**

2. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w okresie od dnia 11 października 2015r. do dnia 12 listopada 2015r. nie wypłacił S. K. wynagrodzenia za wrzesień 2015r. w kwocie 971,38zł netto, **tj. o wykroczenie z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240);**

3. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w okresie od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia 24 listopada 2015r. nie wypłacił byłemu pracownikowi J. U. należnego wynagrodzenia za pracę, tj. za lipiec 2015r. w kwocie 258,11zł netto i za sierpień w kwocie 86,16zł netto, **tj. o wykroczenie z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240);**

4. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., nie wypłacił pracownikowi S. U. wynagrodzenia za pracę i tak: za maj w dniu 10 czerwca 2015r. w kwocie 1.458,11zł netto i za lipiec w dniu 10 sierpnia 2015r. w kwocie 1.374,01zł netto, **tj. o wykroczenie z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240);**

5. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w okresie od dnia 4 maja 2015r. do dnia 12 listopada 2015r. dopuszczał do pracy pracowników nie posiadających ważnych orzeczeń lekarskich o braku przeciwwskazań do pracy na zajmowanym stanowisku, tj. J. U., K. M., G. O. i S. U., **tj. o wykroczenie z art. 283§1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 229§1 i §4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) oraz §4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz. U. nr 69, poz. 332 ze zm. oraz z 2015 r., poz. 457);**

6. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., w okresie od dnia 12 czerwca 2015r. do dnia 10 sierpnia 2015r. nie poddał pracownika J. U. szkoleniu wstępnemu w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, tj. instruktażowi ogólnemu i stanowiskowemu, **tj. o wykroczenie z art. 283§1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 237³ ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) oraz §10 ust. 1 i §11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. nr 180, poz. 1860 ze zm. oraz z 2007 r., nr 196, poz. 1420);**

7. jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., od dnia 16 października 2015r. nie ustalił okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, któremu w dniu 10 sierpnia 2015r. uległ pracownik J. U., **tj. o wykroczenie z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) w zw. z art. 234§1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) oraz §7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. nr 105, poz. 870).**

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2017r. Sąd Rejonowy w G., sygn. akt (...), uznał **J. B.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych w punktach 1, 3, 4, 5 i 7 wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1607), dwóch wykroczeń z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240), jednego wykroczenia z art. 283§1 cytowanej ustawy Kodeks pracy oraz wykroczenia z art. 282§1 pkt 1 cytowanej ustawy Kodeks pracy i za to, na podstawie art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9§2 kw wymierzył mu karę 3.000zł grzywny.

Na podstawie art. 5 pkt 9 kpw umorzył postępowanie o czyn z art. 282§1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502 ze zm. oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1240) opisany w punkcie 2 wniosku o ukaranie oraz uniewinnił obwinionego od popełniania czynu zarzucanego mu w punkcie 6 wniosku o ukaranie.

Orzekając o kosztach, Sąd Rejonowy zwolnił obwinionego od obowiązku uiszczenia opłaty odnośnie czynów, za które wymierzono karę grzywny, zaś kosztami postępowania w pozostałej części obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyła **obrońca oskarżonego** zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 282§1 pkt 1 kodeksu pracy poprzez nieuwzględnienie, że pracownik otrzymał zaległe wynagrodzenie, dlatego czyn obwinionego nie wypełnił znamienia bezpodstawności obniżenia wynagrodzenia;
- art. 283§1 w zw. z art. 229§1 i §4 kodeksu pracy poprzez nieuwzględnienie regulacji wynikającej z przepisu §39 ust. 1, z której wynika, że kierowcy dysponujący ważnym orzeczeniem lekarskim stwierdzającym brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami i zdolność do pracy na stanowisku kierowcy mogą być dopuszczeni do pracy bez konieczności uprzedniego skierowania na wstępne badania lekarskie;
- art. 283§1 w zw. z art. 234 kodeksu pracy poprzez błędną kwalifikację prawną czynu, tj. niezakwalifikowanie jako czynu z art. 283§2 pkt 6 kodeksu pracy, który penalizuje sytuacje dotyczące wypadków przy pracy;
- art. 122 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy poprzez brak zastosowania;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tj.:

- pominięcie faktu, że przyczyną nieterminowej wypłaty wynagrodzenia pracownikowi przez obwinionego była prośba pracownika, nie zaś przyczyna leżąca po stronie pracodawcy;
- uznanie, że obwiniony nie ustalił okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, któremu uległ J. U. przy nieuwzględnieniu dyspozycji przepisu art. 283§2 pkt 6 kodeksu pracy oraz przy nieuwzględnieniu, że obwiniony podjął niezwłocznie działania w celu zabezpieczenia pracownika a niezbranie wymaganej dokumentacji spowodowane zostało bierną postawą pracownika;
- nieuwzględnienie, że Państwowa Inspekcja Pracy nie była organem uprawnionym do kontroli prawidłowości opłacania składek do Funduszu Pracy.

Wskazując na powyższe, skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełniania przypisanych mu czynów, a w razie niepodzielenia przez sąd II instancji stanowiska obrony, zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 39 kodeksu wykroczeń, ewentualnie jego uchylecia w całości lub w części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego J. B. okazała się niezasadna. Nie sposób było podzielić stanowiska obrońcy, autora niezmiernie ogólnikowej i przepełnionej błędami merytorycznymi apelacji.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że skarżący w petitum apelacji podniósł iż zaskarża orzeczenie sądu I instancji na korzyść obwinionego co do winy w punktach 1, 3, 4 i 7 oraz co do kary natomiast w zarzutach apelacji powołuje już naruszenie przepisu prawa materialnego w zakresie czynu opisanego w punkcie 5 zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy przyjął, iż pominięcie przez skarżącego punktu 5 w zakresie zaskarżenia orzeczenia stanowiło omyłkę pisarską skarżącego a jego intencją było zaskarżenie wszystkich rozstrzygnięć sądu I instancji, którymi uznano obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie wykroczeń.

Nieporozumieniem był zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, poprzez błędną jego wykładnię, tj. art. 282§1 pkt 1 kodeksu pracy w zakresie czynu opisanego w punkcie 3 zaskarżonego orzeczenia. Obrońca obwinionego błędnie przyjął, iż czyn za popełnienie którego J. B. został uznany winnym, dotyczył bezpodstawnego obniżenia przez pracodawcę wynagrodzenia za pracę należnego pracownikowi, tj. wykroczenia opisanego w art. 282§1 pkt 1 in fine kodeksu pracy. Formułując przywołany zarzut, skarżący pominął fakt, że zakres przedmiotowy art. 282§1 pkt 1 kodeksu pracy dotyczy in abstracto trzech przypadków naruszenia przepisów regulujących zasady wynagradzania. Pierwszy dotyczy niewypłacania wynagrodzenia lub innego świadczenia w ustalonym terminie, co można zakwalifikować jako naruszenie przepisów regulujących kwestię temporalną wynagrodzenia

za pracę. Naruszenie to obejmuje zarówno niewypłacanie w ogóle, jak również w części należnego pracownikowi wynagrodzenia bądź innego świadczenia. Przywołany przez skarżącego przypadek dotyczy zaś niezgodnych z prawem potrąceń z wynagrodzenia. Zaskarżonym orzeczeniem obwiniony został uznany za winnego popełnienia wykroczenia polegającego na niewypłaceniu byłemu pracownikowi należnego wynagrodzenia za pracę, nie zaś za jego bezpodstawne obniżenie. Mając na uwadze powyższe, nie sposób było zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż czyn obwinionego wypełniał znamiona wykroczenia z art. 282§1 pkt 1 kodeksu pracy.

Nie można było również zaaprobować argumentu skarżącego, że skoro pracodawca dokonywał wypłaty wynagrodzenia w terminie późniejszych jedynie na prośbę pracownika, nie zaś z przyczyn leżących po jego stronie, to tym samym nie można było przyjąć, że dopuścił się on naruszenia przepisów regulujących terminowość wynagradzania. Jak słusznie sąd meriti zauważył, obwiniony rzeczywiście dokonał w późniejszym terminie wypłaty zaległego wynagrodzenia pracownikom J. U. i S. U., przy czym nie wywiązanie się z obowiązku wypłaty wynagrodzenia w terminie i uczynienie jemu zadość później nie zwalnia pracodawcy od odpowiedzialności za przedmiotowy czyn zabroniony. Co więcej, z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika aby opóźnienie wypłaty ww. pracownikom nastąpiło na ich prośbę.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia drugiego zarzutu apelacji, niepoprawnie zresztą sformułowanego, co uniemożliwiało odczytanie intencji skarżącego. W jego ocenie, sąd meriti niezasadnie uznał, iż obwiniony popełnił wykroczenie określone w art. 283§1 w zw. z art. 229§1 i §4 kodeksu pracy oraz w §4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w kodeksie pracy z uwagi na to, że sąd ten nie uwzględnił „regulacji wynikającej z przepisu art. 39ust.1, z której wynika, że kierowcy dysponujący ważnym orzeczeniem lekarskim stwierdzającym brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami i zdolność do pracy na stanowisku kierowcy mogą być dopuszczeni do pracy bez konieczności uprzedniego skierowania na wstępne badania lekarskie (...)”. Wobec tak sformułowanego zarzutu nie sposób było przyjąć jaką regulację skarżący miał na myśli, gdyż art. 39 kodeksu pracy dotyczy ochrony pracowników w wieku przedemerytalnym, zaś przywołane wyżej rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996r. składa się z §16 paragrafów.

Obowiązek przeprowadzania profilaktycznych badań lekarskich uregulowany został w art. 229 kodeksu pracy i stanowi jedną z ważniejszych powinności pracodawcy w sferze bhp. Jest to obowiązek należący do grupy obowiązków prewencji bezpośredniej o adresacie zindywidualizowanym, którego wykonanie warunkuje dopuszczenie pracownika do pracy. Obciąża on każdego pracodawcę, niezależnie od typu pracodawcy oraz liczby i celu zatrudnienia pracowników. Jego adresatem jest każdy indywidualnie oznaczony kandydat na pracownika oraz pracownik, niezależnie od podstawy zatrudnienia pracowniczego oraz wymiaru czasu pracy. Z mających zastosowanie w niniejszej sprawie przepisów regulujących realizację ww. obowiązku pracodawcy, tj. art. 229 kodeksu pracy i przywołanego wyżej rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej oraz ustawy z dnia 27 czerwca 1997r. o służbie medycyny pracy nie wynika zaś, tak jak twierdzi skarżący, że dysponujący ważnym orzeczeniem lekarskim stwierdzającym brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami i zdolność do pracy na stanowisku, kierowcy mogą być dopuszczeni do pracy bez konieczności uprzedniego skierowania na wstępne badania lekarskie.

Mając na uwadze powyższe, sąd meriti prawidłowo uznał, że obwiniony z mocy ww. przepisów oraz z uwagi na to, że wszyscy zatrudnieni w firmie (...) sp. z o.o. kierowcy posiadali zaświadczenia lekarskie wydane u innego pracodawcy, a przerwa w zatrudnieniu przekraczała określony w przepisie art. 229 kodeksu pracy termin 30 dni, jako pełnomocnik pracodawcy był zobligowany do skierowania nowo zatrudnionych pracowników na wstępne badania lekarskie w celu stwierdzenia ich aktualnej zdolności do świadczenia pracy.

Podobnie jak z przyczyn wskazanych w rozważaniach dotyczących pierwszego zarzutu, nie sposób było zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji przyjął błędną kwalifikację prawną w zakresie czynu opisanego w punkcie 7 zaskarżonego wyroku. W ocenie obrońcy obwinionego, czyn polegający na nieustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, któremu uległ w dniu 10 sierpnia 2015r. w I. J. U. powinien zostać zakwalifikowany z art. 283§2 pkt 6 kodeksu pracy.

Pozostawał on jednak w błędzie, gdyż w opisie czynu zarzucanego obwinionemu nie zawarto przesłanek wskazanych w przywołanym przepisie kodeksu pracy, który dotyczy zaniechania zawiadomienia właściwego okręgowego inspektora pracy, prokuratora lub innego właściwego organu o śmiertelnym, ciężkim lub zbiorowym wypadku przy pracy oraz o każdym innym wypadku, który wywołał wymienione skutki, mającym związek z pracą, jeżeli może być uznany za wypadek przy pracy, nie zgłasza choroby zawodowej albo podejrzania o taką chorobę, nie ujawnia wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, albo przedstawia niezgodne z prawdą informacje, dowody lub dokumenty dotyczące takich wypadków i chorób. Czyn obwinionego polegał zaś jedynie na nieustaleniu okoliczności i przyczyn wypadku, który stanowi wykroczenie naruszenia obowiązku pracodawcy określonego w przepisie art. 234 kodeksu pracy oraz w §7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy.

Wreszcie nie sposób było uwzględnić kolejnego błędnie sformułowanego zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię, tj. art. 122 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Formułując powyższe, skarżący wskazał, że przywołany przepis nie miał w niniejszej sprawie zastosowania, nie podając w tym zakresie żadnej argumentacji. Analizując wymowę całej apelacji, w tym zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, należało przyjąć, że intencją skarżącego było wykazanie, że Państwowa Inspekcja Pracy nie była organem upoważnionym do kontroli opłacania przez obwinionego składek do Funduszu Pracy, przy czym w zakresie tego zarzutu, skarżący wskazał przepis art. 122§3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W tym miejscu podkreślić należy, że art. 122 przywołanej wyżej ustawy nie zawiera jednostki redakcyjnej ustęp 3 ani też paragraf 3. Co więcej, przepis ten nie zawiera regulacji określającej właściwość organu powołanego do kontroli płatności składek na Fundusz Pracy. Nie miał zatem racji skarżący, bowiem zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 pkt 3 ppkt c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 623) do zadań Państwowej Inspekcji Pracy należy kontrola legalności zatrudnienia, w tym kontrola przestrzegania obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy. Inspektor pracy, który podczas kontroli stwierdzi wykroczenie polegające na naruszeniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ma prawo wystąpić z wnioskiem do właściwego sądu o ukaranie osób odpowiedzialnych za stwierdzone nieprawidłowości. Ma także prawo do zawiadomienia o naruszeniu przepisów właściwych organów, w szczególności Zakład Ubezpieczeń Społecznych – o naruszeniu przepisów w zakresie ubezpieczeń społecznych, tj. m. in. o niedopełnieniu obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy.

Sąd odwoławczy nie podzielił argumentu skarżącego, jakoby zapłacenie zaległych składek na Fundusz Pracy w późniejszym terminie ekskulpowało zaniechanie obwinionego a okoliczność ta uzasadniała zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary bądź nawet odstąpienia od jej wymierzenia. Zgodnie z treścią art. 122 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy karze grzywny podlega nie wywiązanie się w określonym terminie z obowiązku opłacenia składek na Fundusz Pracy natomiast opłacenie ich później oraz niewielka wysokość zaległych składek nie zwalnia płatnika z odpowiedzialności za przedmiotowy czyn zabroniony.

Z uwagi na powyższe, brak było podstaw nie tylko do podważenia rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie J. B., ale i do zmiany orzeczenia o karze. Przy uwzględnieniu tego, że wykroczenia przypisane obwinionemu polegały na naruszeniu szeregu obowiązków pracodawcy, popełnionych w krótkich odstępach czasu, przy czym obwiniony skorygował braki w płatnościach ujawnione w toku kontroli przeprowadzonej przez inspektora Państwowej Inspekcji Pracy, jako wystarczająca do spełnienia wszystkich celów postępowania jawiła się kara grzywny w minimalnej wysokości, z zastosowaniem zasady absorpcji kar za poszczególne wykroczenia. Uiszczenie grzywny w tej wysokości stanowić będzie realną dolegliwość, wystarczającą do uświadomienia obwinionemu, jak istotne znaczenie ma przestrzeganie przepisów bhp oraz pozostałych obowiązków pracodawcy związanych z zatrudnianiem pracowników, a jednocześnie nie będzie przekraczało jego możliwości zarobkowych i należyte uwzględnić będzie wszystkie ustalone okoliczności zdarzenia. Kara ta adekwatna jest do wagi czynów i jego zawinienia. Z uwagi na ilość nieprawidłowości wykazanych w trakcie kontroli Państwowej Inspekcji Pracy w spółce prowadzącej działalność transportową, niemożliwe było uznanie,

że w niniejszej sprawie zachodziły okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, pozwalające na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary czy odstąpienia od wymierzenia kary.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109§2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się też uchybień, które skutkować musiałyby uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpsw, sąd odwoławczy zwolnił obwinionego z obowiązku ponoszenia opłaty sądowej za II instancję, a zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.